

Arrest

**nr. 85 608 van 3 augustus 2012
in de zaak X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NAAM, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient op 25 juni 2010 een asielverzoek in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 29 maart 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoekster niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en woonde u met uw gezin in het dorp Baijalpur (Kapilbastu district). U bent hindoe en Brahmaanse. U werkte vlakbij uw dorp, als lerares, in een school. U volgde een universitaire opleiding tot leerkracht. U bent sinds 2057 (Nepalese kalender, komt overeen met 2000 in de Gregoriaanse kalender) lid van de monarchistische partij,

Rastriya Prajatantra Party – Nepal (RPPN). Noch u noch uw echtgenoot, eveneens lid van deze partij, hadden politieke activiteiten. Wel gaf u geld aan religieuze evenementen. Sinds 2059 (2002), kwamen aanhangers van de Maobadi jongeren van de vereniging, YCL, en aanhangers van het Forum Madhesi, geld vragen van de dorpelingen. Ook u gaf geld. Omdat u zelf geld te kort kwam en koningsgezind was, discussieerde u met de betrokkenen. Dit was echter uw vluchtmotief niet. Op 08/02/2067 (22/05/2010) vertrok u met uw echtgenoot en andere dorpsbewoners naar Nepalgunj, waar koninklijk bezoek in de tempel Bageswari werd verwacht. Na twee dagen van festiviteiten keerden u en uw echtgenoot huiswaarts. Wanneer jullie aan een bushalte bij het Charkose Jhali bos uitstapten, zagen jullie een zestal mannen. Ze spraken uw echtgenoot aan en vroegen jullie hen te volgen. Ze legden jullie uit dat ze enkele vragen voor jullie hadden en namen uw echtgenoot apart. U werd door drie mannen meegenomen en kreeg beschuldigingen naar uw hoofd geslingerd. U werd ondermeer verweten dat u reclame maakte voor godsdienst. Daarop kreeg u een doek in uw mond gestopt en werd u door de mannen zwaar mishandeld en aangerand. Ze lieten u na een uur voor dood achter. Tegen de ochtend werd u door uw verre familieleden, [H. A.] en [M. D. G.], gevonden. U durfde uit schaamte niet naar een ziekenhuis en werd overgebracht naar de woning van uw neef, [G. B.]. U heeft sinds het incident uw echtgenoot niet meer gezien. U vermoedt dat zijn familieleden zijn verdwijning hebben gemeld bij de autoriteiten en/of een mensenrechtenorganisatie. Sinds het gebeuren heeft u ook geen contact meer gehad met uw schoonouders en uw kinderen die bij hen inwonen. U werd op 12/02/2067 (26/05/2010) met een motorfiets naar Sunauli gebracht waar u een bus naar uw zus in Delhi nam. U verbleef er twintig dagen tijdens dewelke een reis naar België werd geregeld. Er werd u een (vals) Indisch paspoort opgemaakt waarin uw foto werd gezet. Uw smokkelaar [G. S.] liet u weten dat u een vlucht naar Parijs zou nemen. Hij zou u daarbij begeleiden. In Parijs wachtte een wagen u op waarmee u naar België werd gebracht. Op 25/06/2010 kwam u in België aan waar u dezelfde dag een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een in België opgesteld medisch dossier en een reclameblad voor een meditatiecursus neer. Na uw gehoor stuurde uw raadvrouw kopieën van twee foto's van u met uw klas en uw collega's, een kopie van uw leraarsbadge, een kopie van uw opleidingscertificaat tot leraar, een attest van een tempel in Kapilbastur, een kopie van de geboortektes van uw zoon en uw dochter, een kopie van een relatiecertificaat en een kopie van uw huwelijksakte."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde met een vervalst Indisch paspoort van New Delhi naar Parijs gereisd te zijn (CGVS, p. 10). U bleek behalve van de naam evenwel niet op de hoogte van de geboorteplaats en -datum in dat paspoort. Verder vermoedde u dat u volgens het paspoort niet gehuwd was. U stelde dat het door u gebruikte paspoort verschillende visa bevatte voor Europese landen, maar kon hierover verder geen enkele informatie verschaffen (zoals voor welke landen en door welke ambassade de visa zouden zijn uitgereikt). Verder stelt u dat u door uw smokkelaar helemaal niet werd voorbereid met betrekking tot uw reisdocumenten en uw reisdoel (CGVS, p. 10). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthavens van New Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. De geloofwaardigheid van uw bewering niet aan een concrete bevraging te zijn onderworpen op de luchthaven van New Delhi – u stelde dat uw smokkelaar in uw plaats antwoordde – en op de Franse luchthaven over het bezit van een Indisch paspoort – nadat u in Frankrijk verklaarde uit Nepal te komen – komt dan ook volledig op de helling te staan (CGVS, p. 11-12). Verder moet worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Ofschoon u na uw gehoor enkele documenten opstuurde (cf. neergelegde documenten), slaagde u er niet in uw staatsburgerschapkaart (citizenshipcard) te bezorgen. U stelde enkel tijdens uw gehoor dat uw familie deze niet heeft teruggevonden (CGVS, p. 5). Hierdoor rijst sterk het vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten, mogelijks ook een Nepalees paspoort, achterhoudt om

iets te verhullen (vertrek met eigen paspoort uit Nepal, eerder vertrek uit Nepal, etc). Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor op de helling te staan.

Voorts dient te worden bemerkt dat u van de door u beweerde problemen geen enkel begin van bewijs neerlegde. U stelde van uw zus te hebben vernomen dat er een document van een mensenrechtenorganisatie zou bestaan met de melding van het incident waarin u en uw echtgenoot waren betrokken (CGVS, p. 5). Tevens zou het betreffende incident in een krant zijn beschreven (CGVS, p. 14). Deze documenten stuurde u evenwel niet op hoewel de afgesproken termijn op het Commissariaat-generaal reeds geruime tijd verstreken is (CGVS, p. 6). U stelde in India na de overval en de ernstige verwondingen die u daarbij opliep medische verzorging te hebben gekregen. Van dit onderzoek en/of deze behandeling legde u evenmin documenten neer (CGVS, p. 16). Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij / zij alle mogelijke demarches onderneemt om zijn / haar asielrelaas te staven en dat hij / zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn / haar asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.

Verder dient te worden gewezen op uw gebrekkige kennis over de door u aangehaalde gebeurtenissen. Zo wist u zelfs niet eens met zekerheid of de aanval en de verdwijning van uw echtgenoot al dan niet aan de autoriteiten of aan jullie partij werd gemeld (CGVS, p. 6; p. 15). Nochtans staat u in contact met uw zus die uw schoonouders ontmoette (CGVS, p. 5; p. 15). U zei dat jullie aan de telefoon geen details bespreken (CGVS, p. 15). Dit is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis. Dat u bovenstaande informatie niet had, is immers een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas.

De geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident wordt nog verder ondermijnd door het feit dat het merkwaardig is dat u ondanks dat u naar eigen zeggen zwaar mishandeld werd en ondanks dat u medische verzorging nodig achtte niet door de personen die u vonden naar een ziekenhuis werd gebracht. U wachtte tot in India alvorens medische verzorging te vragen (CGVS, p. 15-16). Tot slot is het hoogst bevreemdend dat u persoonlijk op geen enkele manier een klacht heeft ingediend naar aanleiding van het hele gebeuren. U stelde enkel daags na het incident meteen naar uw zus in India te zijn vertrokken (CGVS, p. 10; p. 13; p. 16). Bovendien stelde u geen enkele organisatie te hebben willen contacteren omdat u er zich niet klaar voor voelde (CGVS, p. 18). U haalde echter geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u geen beroep zou kunnen doen op de aanwezige autoriteiten. Ook al worden vrouwen in Nepal in de praktijk gediscrimineerd en achtergesteld – voornamelijk in rurale gebieden –, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in de afgelopen jaren verschillende stappen zijn gezet om deze problemen in verband met discriminatie aan te pakken. Zo zijn er van overheidswege diverse initiatieven genomen om de positie van vrouwen in Nepal te verbeteren. Er bestaan een aantal NGO's die in verschillende districten "safe centers" voor slachtoffers van geweld hebben opgericht, waar behalve opvang ook medische hulp en juridische ondersteuning worden geboden. Verder is een nationale hotline voor geweld tegen vrouwen opgezet en werd een actieplan opgesteld gericht op het verbeteren van de toegang tot het rechtssysteem voor slachtoffers van gendergerelateerd geweld. Ten slotte werd een aparte "Violence against Women" eenheid opgericht, die direct ressorteert onder de minister-president. Uit niets blijkt dat u – als hoogopgeleide vrouw – zich niet tot deze voorzieningen zou kunnen wenden. Nochtans kan internationale bescherming pas verkregen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u het door u beweerde incident geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Uit niets blijkt dat de gynaecologische en psychische problemen, waarnaar in de door u neergelegde medische attesten verwezen wordt, veroorzaakt werden door het aanrandingsincident in mei 2010 (CGVS, p. 16-17). Gezien u het incident in mei 2010 niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft u immers evenmin de oorzaak van uw gezondheidsklachten aannemelijk gemaakt. Uit het door u neergelegde psycho-medische attest van uw opvolging van 28/06/2010 tot 23/12/2010 blijkt overigens dat u bij uw therapeuten verklaarde in Nepal reeds gedurende anderhalf jaar medicatie (antidepressiva) voorgeschreven te hebben gekregen, dat wil zeggen meer dan een jaar voor het door u

aangehaalde incident (zie medische opvolging, opmerkingen d.d. 27/09/2010 en 08/10/2010). Evenmin wordt in de door u neergelegde Belgische verslagen verwezen naar een behandeling na een verkrachting of naar ernstige fysieke problemen ten gevolge van een aanranding. Wel wordt in het attest met dossiernummer 10.0704 verwezen naar een mogelijkheid van posttraumatische stress. Er kan echter worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn / haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In verband met deze medische problemen dient dan ook te worden opgemerkt dat uit geen enkel objectief gegeven blijkt dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gevolmachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot eventuele verzoeken om donaties ondermeer vanwege maoïsten moet worden opgemerkt dat zogenaamde "open donatiecampagnes" regelmatig gehouden worden door maoïsten in Nepal. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal gaan dergelijke donatieverzoeken nog maar zelden gepaard met gewelddadige afpersing. Bovendien worden vaak absurd hoge bedragen geëist maar blijkt dat er nog stevig onderhandeld kan worden en dat maoïsten reeds tevreden zijn met bescheiden giften. Ook u verklaarde uitdrukkelijk dat u in dit verband geen concrete problemen kende (CGVS, p. 12-13).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat, wat betreft uw sympathieën voor de partij RPPN uw betrokkenheid bij deze partij uitermate beperkt is. U verklaarde uit tijdsgebrek niet echt actief te zijn geweest voor uw partij. U nam in het kader van de RPPN enkel deel aan religieuze festiviteiten, die door alle hindoes in het land worden gevierd (CGVS, p. 6-7; p. 14). Uw bijdrage bestond voornamelijk uit het geven van een financiële bijdrage voor tempels (CGVS, p. 7). Zelf zamelde u voor uw partij geen geld in. U sprak hoogstens met oudere dorpsbewoners over de RPPN en de religieuze feesten (CGVS, p. 13-14). Ook uw echtgenoot bleek niet actief te zijn voor deze partij en nam enkel deel aan vergaderingen en organiseerde partijprogramma's in jullie wijk (CGVS, p. 3). Ook uw algemene partijkennis blijkt uitermate beperkt. Gevraagd sinds wanneer de RPPN bij benadering bestaat, stelde u dat niet te weten (CGVS, p. 7). Ook de ontstaansgeschiedenis van uw partij kende u niet (CGVS, p. 7). U stelde tot de RPPN aangetrokken te zijn geweest omwille van de religieuze activiteiten, maar u kende geen enkele partijprogrammapunt, behalve dat de partij voor de oprichting van een constitutionele monarchie is (CGVS, p. 7-8). Het verschil tussen de RPP Rastriya Prajatantra Party, en de RPPN kende u niet (CGVS, p. 8-9). U beweerde verkeerdelijk dat Kamal Thapa, voorzitter van de RPPN, bij de parlementsverkiezingen van 2064 (april 2008) tegen de Maobadi was. In werkelijkheid liet Kemal Thapa verstaan dat een alliantie tussen monarchisten en maoïsten mogelijk moest zijn. Ten slotte blijkt u niet op de hoogte of monarchistische partijen zoals de RPP of de RPPN in het parlement een vertegenwoordiging hebben (CGVS, p. 9). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw betrokkenheid bij de RPPN uiterst minimaal is. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat partijleden en sympathisanten van de RPP-N vandaag vrijelijk lid kunnen zijn van deze partij en normale politieke activiteiten kunnen uitoefenen zonder vrees voor vervolging. Volgens UNHCR zijn royalistische sympathieën op zich zeker geen voldoende basis om doelwit te zijn van de maoïsten. Volgens het UNHCR zijn leden van koningsgezinde partijen momenteel geen slachtoffer van intimidaties om puur politieke redenen, maar zullen eerder redenen van financiële aard of kleinere misnoegdheden aan de basis liggen van de ondervonden problemen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen uw opleiding en uw werk in uw land. Het attest van de Shree Supa Deurali Mata tempel (d.d. 07/12/2002) stelt dat men u dankbaar is voor uw religieuze inzet bij deze religieuze vereniging. Het relatiecertificaat en uw huwelijksakte bevestigen uw burgerlijke staat. De geboorteaktes van uw kinderen bevestigen de identiteit en de nationaliteit van de betrokkenen. Deze elementen staan echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Verzoekster betoogt, wat haar reisweg betreft, dat reizen met een vals paspoort in Europa helemaal niet onmogelijk is. Zij verwijst hierbij naar het wedervaren van een bekende Vlaamse presentator die met een vals paspoort van Charleroi naar Londen is gevlogen. Tevens wijst zij erop dat zij verschillende gegevens heeft opgesomd met betrekking tot het valse paspoort waarmee zij naar Europa reisde, waaronder de naam vermeld op dit paspoort.

De Raad merkt op dat verzoekster met haar uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing niet ontkracht dat er weinig geloof kan worden gehecht aan haar reisroute. Zij verwijst naar de situatie van een persoon die erin zou zijn geslaagd om met een vals paspoort van Charleroi naar Londen te vliegen, doch voert hiervan geen enkel bewijs toe en bovendien ontkracht zij hiermee ook geenszins de motivering in de bestreden beslissing die specifiek betrekking heeft op de situatie van Nepalese onderdanen die vanuit de Indira Gandhi Internationale luchthaven te New Delhi, India naar Parijs vliegen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster enkel kon meedelen op welke naam het betrokken Indische paspoort stond doch twijfelde over de vraag of deze persoon al dan niet gehuwd was en niet kon meedelen wat de geboortedatum en –plaats was van deze persoon en voor welk specifiek land het paspoort een visum/visa bevatte (administratief dossier, CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Zoals verweerder opmerkt, wordt niet verwacht dat alle details van een paspoort gekend zijn doch wordt wel verwacht dat een persoon die reist met een vals paspoort essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, de geboortedatum en –plaats, verkregen visa en het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen. Dit gelet op de reële kans die hij loopt om bij een controle tegengehouden en ondervraagd te worden omtrent de identiteit en het reisdoel. Uit informatie waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing, en die is opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie, stukken 3 en 5) blijkt dat in de Indira Gandhi Internationale luchthaven te New Delhi, vanwaar verzoekster stelt naar Parijs te zijn gevlogen, veelvuldig individuele identiteitscontroles worden doorgevoerd en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent reisdocumenten en identiteit, telkens individueel. Tevens blijkt dat in de luchthaven Charles De Gaulle te Parijs elke persoon die via deze luchthaven de Schengenruimte binnenkomt individueel wordt gecontroleerd. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de smokkelaar verzoekster dermate onvoorbereid zou laten reizen en daarmee zichzelf en zijn netwerk in gevaar zou brengen. Het is ook ten zeerste ongeloofwaardig waar verzoekster aangeeft dat zij bij aankomst in Parijs uitdrukkelijk verklaarde dat zij afkomstig is uit Nepal – daar waar zij reisde met een (vals) Indische paspoort – en dat haar niettemin niets zou zijn gevraagd over dit Indische paspoort (administratief dossier, CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 12) of haar identiteit in het algemeen. Verweerder dient dan ook te worden gevolgd waar hij stelt dat een sterk vermoeden rijst dat verzoekster identiteitsdocumenten, mogelijks een Nepalees paspoort achterhoudt.

2.4. Inzake haar vluchtmotieven stelt de Raad allereerst vast dat verzoekster de motivering in de bestreden beslissing niet betwist dat zij geen concrete problemen ondervond met maoïsten die donaties vroegen. Zij betoogt wel dat ten onrechte wordt gemotiveerd dat zij onvoldoende is geïnformeerd over haar partij RPPN, doch het kan hierbij volstaan op te merken dat zij op geen enkele wijze de vaststelling in de bestreden beslissing ontkracht dat leden en sympathisanten van deze partij thans vrijelijk lid kunnen zijn en normale politieke activiteiten kunnen uitoefenen zonder vrees voor vervolging. Deze motivering in de bestreden beslissing wordt in het kader van dit beroep bijgetreden en hernomen.

2.5.1. Verder betoogt verzoekster enerzijds dat zij wel degelijk is verkracht in haar land van herkomst en anderzijds dat haar niet kan worden verweten dat zij geen klacht heeft ingediend. Zij stelt, wat dit eerste betreft, dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij na haar verkrachting, hetgeen een publieke vernedering is in Nepal, niet meer in het openbaar durfde te verschijnen, laat staan naar een ziekenhuis durfde te gaan om zich te laten verzorgen. Tevens wijst zij erop dat het feit dat zij in Nepal, één jaar voor de feiten, reeds antidepressiva nam niets te maken had met het voorval. Wel geeft zij aan dat het feit dat zij nu

aan een langdurige ernstige depressie lijdt het gevolg is van dit voorval en dat dit blijkt uit het door haar voorgelegde medische attest. De verwerende partij twijfelt aan de echtheid ervan. Zij wijst er, wat het argument betreft in de bestreden beslissing dat zij geen klacht heeft ingediend terwijl er beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn, tweede punt betreft, verder op dat er geen lijst voorhanden is om te kunnen vaststellen in welke districten de politiecellen ('*police cells*') waarnaar verweerder verwijst actief zijn en dat zodoende ook niet blijkt dat er in haar district dergelijke politiecellen zijn. Daarnaast stelt zij dat uit de informatie waarnaast verweerder zelf verwijst blijkt dat vrouwen vaak geen aangifte durven te doen van huiselijk geweld of seksueel geweld, bijvoorbeeld omdat zij bang zijn voor stigmatisering binnen de sociale gemeenschap of vanwege hun economisch afhankelijke positie, en dat slachtoffers van seksueel geweld verklaarden dat de politie aangiftes van seksueel geweld weigerde. Zij voert aan dat zij in Nepal, een land waar vrouwen in de praktijk zo erg gediscrimineerd worden, als vrouw geen initiatieven durfde te nemen. Het kan haar dan ook niet kwalijk worden genomen dat zij geen klacht heeft ingediend.

2.5.2. Met betrekking tot het aangevoerde voorval waarbij haar echtgenoot is verdwenen en waarbij verzoekster stelt het slachtoffer te zijn geworden van verkrachting en mishandeling omwille van religieuze redenen, merkt de Raad allereerst op dat het opmerkelijk is dat verzoekster geen enkele klacht heeft ingesteld wat de aangevoerde feiten betreft. In eerste instantie blijkt dat zij de verdwijning van haar echtgenoot betreft – en dat zij de verdwijning van haar echtgenoot niet officieel heeft aangegeven en ook niet weet of haar schoonouders dit hebben gedaan (administratief dossier, CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 6 en 16). Tevens weet verzoekster niet of de partij waar zij en haar echtgenoot lid van waren op de hoogte is gesteld van het voorval (*id.*, p. 15). Het gegeven dat zij daags na de gebeurtenissen haar land heeft verlaten is hiervoor geen afdoende verklaring. Verzoekster geeft immers aan dat zij nog contact heeft gehad met haar zus, die op haar beurt haar schoonouders bezocht (*id.*, p. 5 en 15). Er kan van verzoekster, een hoogopgeleide vrouw, minstens worden verwacht dat zij minstens pogingen onderneemt of laat ondernemen door bijvoorbeeld haar zus of andere familieleden om opheldering te verkrijgen omtrent het lot van haar echtgenoot en dat zij zich hiertoe onder meer wendt tot instanties als de autoriteiten, de politieke partij waarvan zij en haar echtgenoot lid waren, mensenrechtenorganisaties, ... Verzoekster heeft nagelaten zich verder te informeren en zij biedt daar geen afdoende verklaring voor. Ook het gegeven dat zij reeds daags na het voorval het land heeft verlaten en dit zonder zelfs naar huis te zijn teruggekeerd of naar een ziekenhuis te zijn gebracht is bevreemdend, te meer nu zij niet aangaf eerder ernstige problemen te hebben ondervonden omwille van politieke of religieuze redenen. De vaststelling dringt zich verder ook op dat verzoekster, ondanks het gegeven dat zij erin geslaagd is vanuit haar land van herkomst nog stukken te laten overkomen – zoals stukken in verband met onder meer haar beroep als leerkracht, een huwelijkscertificaat en geboortektes van haar kinderen –, net wat betreft de door haar aangevoerde gebeurtenissen in gebreke blijft enig stuk aan te brengen dat als begin van bewijs kan worden beschouwd. Zij stelde nochtans dat zij van haar zus had vernomen dat er een document van een mensenrechtenorganisatie zou bestaan en tevens dat het incident in een krant zou zijn beschreven (*id.*, p. 5 en 15). Zij werd ook door de ondervrager op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals gewezen op het belang van het neerleggen van enig stuk dat haar relaas dienaangaande kon staven en hiervoor veertien dagen – en zelfs langer – de tijd gegeven.

2.5.3. Voorts, wat betreft de feiten die verzoekster zelf zouden zijn overkomen, met name de verkrachting waarnaar zij verwijst, treedt de Raad verweerder bij waar deze stelt dat bij de medische stukken die verzoekster heeft aangebracht geen verslag zit waarin wordt verwezen naar een behandeling na een verkrachting of naar ernstige fysieke problemen ten gevolge van een aanranding. Tevens wordt geen uitvoerig gynaecologisch verslag gevoegd. Verzoekster legt wel medische attesten voor inzake haar psychische problemen, doch gelet op voorgaande uiteenzetting dringt de vaststelling zich op dat verzoekster er onvoldoende in is geslaagd haar asielrelaas aannemelijk te maken en bijgevolg kan ook geen verband worden gelegd tussen haar asielrelaas en haar psychische problemen. Verzoekster stelt nog dat verweerder de echtheid van het medisch attest in twijfel trekt. Dit wijst echter op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft omslachtig gemotiveerd waarom de medische attesten niet toelaten de gegrondheid van de vervolgingsvrees te toetsen; zij doet dat zonder de echtheid ervan in twijfel te trekken, doch louter op grond van de vaststelling dat gene van de documenten uitsluitel geven over de oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Hetzelfde kan worden gesteld over het medisch attest dat thans bij het verzoekschrift wordt gevoegd en waarin wordt verwezen naar haar psychische problemen, zonder meer.

2.5.4. Verder wijst de Raad erop dat, daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit

artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet erkent dat vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden. Luidens de tweede paragraaf van diezelfde bepaling wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in het algemeen geboden wanneer de voormelde actoren redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Een asielzoeker dient aldus alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uit te putten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

Het is niet betwist dat verzoekster de autoriteiten in haar land van herkomst niet op de hoogte heeft gesteld van het voorval waarvan zij en haar echtgenoot het slachtoffer waren en dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om bij de autoriteiten een klacht in te dienen. Zij stelt na het voorval niet te zijn teruggekeerd naar huis en daags nadien het land te hebben verlaten (administratief dossier, CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 15-16). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster heeft nagelaten de mogelijkheden tot bescherming in Nepal uit te putten.

De vraag rijst bijgevolg of verzoekster gegronde redenen had om geen beroep te doen op de autoriteiten in haar land van herkomst.

Uit het '*Algemeen ambtsbericht Nepal*' van april 2010 van de Nederlandse overheid blijkt dat er in Nepal van overheidswege vrouwelijke politiecellen zijn opgericht waar de politie zich door middel van speciale training richt op hulp aan slachtoffers van geweld tegen vrouwen. Deze cellen zijn actief in 41 van de 75 districten. Het nut van deze cellen blijkt uit het gegeven dat uit dit document tevens volgt dat, zoals verzoekster ook aangeeft, veel vrouwen geen aangifte doen van seksueel geweld, bijvoorbeeld omdat ze bang zijn voor stigmatisering binnen de sociale gemeenschap, vanwege hun economisch afhankelijke positie of omwille van een wantrouwen jegens de politie die is gebaseerd op het gebrek aan effectieve opvolging van aangiftes en op corruptie binnen de politie. Tevens zouden sommige slachtoffers van seksueel geweld hebben verklaard dat de politie hun aangiftes weigerde. Er wordt op gewezen dat de bereidheid om aangifte te doen veelal afhangt van een aantal factoren, waaronder de culturele achtergrond, de aanwezigheid van vrouwengroepen van mensenrechtenorganisaties en opvangmogelijkheden. Er wordt aangegeven dat, naast opvangcentra in verschillende districten beheerd door NGO's, ook de regering heeft aangekondigd in 15 districten opvangcentra op te zetten, waar slachtoffers van geweld terecht kunnen voor opvang, medische hulp, juridische ondersteuning, ... Op verkrachting staat in Nepal een maximum gevangenisstraf van 15 jaar. Verder wordt nog aangegeven dat een nationale '*hotline*' voor geweld tegen vrouwen werd opgericht, dat tevens een actieplan werd opgesteld gericht op het verbeteren van de toegang tot het rechtssysteem voor slachtoffers van gendergerelateerd geweld en dat er een aparte '*Violence against Women*' eenheid werd opgericht die direct ressorteert onder de minister-president (administratief dossier, landeninformatie, stuk 1, p. 66-68).

De Raad stelt aldus vast dat de feiten die verzoekster stelt te hebben ondergaan strafbaar zijn onder Nepalees recht. Er kan zich evenwel een probleem stellen bij het weigeren of onvoldoende opvolgen van aanklachten door de politie. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat er in dit verband in 41 van de 75 districten vrouwelijke politiecellen zijn opgericht waar de politie zich door middel van speciale training richt op hulp aan slachtoffers van geweld tegen vrouwen, dat de regering heeft aangekondigd in 15 districten opvangcentra op te zetten, waar slachtoffers van geweld terecht kunnen voor opvang, medische hulp, juridische ondersteuning, ... , dat er een nationale '*hotline*' voor geweld tegen vrouwen werd opgericht, dat tevens een actieplan werd opgesteld gericht op het verbeteren van de toegang tot het rechtssysteem voor slachtoffers van gendergerelateerd geweld en dat er een aparte '*Violence against Women*' eenheid werd opgericht die direct ressorteert onder de minister-president. Verzoekster

stelt dat het niet duidelijk is of ook in haar district een vrouwelijke politiecel is opgericht, doch zoals verweerder terecht opmerkt dient vast te staan dat verzoekster op geen enkele wijze bescherming kan genieten op nationaal vlak. Verzoekster is bovendien onderwijzeres en heeft bijgevolg een zekere opleiding genoten die haar kan helpen op geïnformeerde wijze de nodige stappen te zetten teneinde bescherming te bekomen. Tijdens haar gehoor betwiste verzoekster in wezen ook niet dat zij zich kan wenden tot vrouwenorganisaties en organisaties die opkomen voor de rechten van de vrouw en dat deze organisaties effectief hulp bieden, doch zij gaf aan dat zij deze niet wenste te contacteren omdat dan iedereen de feiten te weten zou komen. Zij stelde dat zij er niet klaar voor is om te worden gezien als een verkrachte vrouw en dat verkrachte vrouwen slecht worden gezien in de Nepalese samenleving. Er kan enkel worden opgemerkt dat verzoekster met deze verklaring, ook al kan hiervoor begrip worden opgebracht, niet aannemelijk maakt dat de in haar land van herkomst aanwezige autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om bescherming te bieden, hetgeen krachtens de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet één van de grondvoorwaarden is om zich verzekerd te zien van internationale bescherming uit hoofde van de vluchtelingenconventie dan wel uit hoofde van de subsidiaire bescherming. Waar zij thans stelt dat er geen lijst is die het mogelijk maakt vast te stellen in welke districten de gespecialiseerde "police cells" actief zijn, en dus niet vaststaat of dat wel het geval is in haar district, dient te worden gewezen op het in de bestreden beslissing geschetste geheel aan initiatieven zodat er verschillende mogelijkheden waren voor verzoekster om het haar aangedane onrecht aan te klagen. Het argument dat uit het rapport in het administratief dossier blijkt dat slachtoffers van seksueel geweld verklaarde dat de politie dergelijke aangiftes weigerde, neemt niet weg dat zij zelfs geen enkele poging tot het doen van een afgifte heeft ondernomen.

2.6. Verzoekster stelt zich nog de vraag hoe zij zal worden onthaald bij een terugkeer indien men te weten komt dat zij asiel heeft gevraagd in Europa en betoogt vervolgens dat zij bij terugkeer naar Nepal vreest dat zij dadelijk zal worden gearresteerd/gefolterd/mishandeld. Verzoekster toont evenwel met dit vage en niet nader toegelichte betoog – dat zij voor het eerst aanbrengt in haar verzoekschrift – niet *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging in haar persoon of een reëel risico op ernstige schade aan.

2.7. Waar verzoekster tot slot aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Zij voert overigens, buiten de elementen die haar asielrelaas constitueren, geen andere gegevens aan die erop zouden kunnen wijzen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, en de Raad ontwaart er geen in het dossier.

2.8. Gelet op wat voorafgaat kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS